

Ce este Adevărul? - Numărul Trei

Drumul spre Emaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

În Evanghelia după Ioan, imediat după Cina cea de Taină și până când Isus merge în Grădina Ghetsimani, se derulează o amplă narațiune, de la capitolul paisprezece până la sfârșitul capitolului șaptesprezece. Intenționez să abordez aceste capitole în articolul următor. Acest articol este platforma pe care se va clădi înțelegerea acelor capitole. În termenii liniei reformei din istoria lui Hristos, dialogul lui Hristos cu ucenicii Săi din acele capitole are loc imediat după intrarea triumfală și chiar înainte de cruce. Isus a intrat în Ierusalim, apoi a luat ultima masă cu ucenicii; după aceea are loc narațiunea, iar apoi El merge în Ghetsimani și, la miezul nopții aceleiași zile, El este arestat și începe procesul în șapte trepte care duce la răstignire. El și ucenicii erau, în mod profetic, situați imediat după adunarea de tabără de la Exeter și chiar înaintea Marii Dezamăgiri, într-o istorie reprezentată de mișcarea lunii a șaptea. În narațiunea care începe imediat după Cina cea de Taină, primul lucru pe care îl spune Isus este:

Să nu vi se tulbure inima: credeți în Dumnezeu; credeți și în Mine. Ioan 14:1.

Știind că o mare dezamăgire era la numai câteva ore distanță, Isus a căutat să-Și întărească ucenicii pentru criza ce avea să vină. Linia ascunsă a profeției, în cadrul celor patru repere care alcătuiesc evenimentele simbolizate drept cele șapte tunete, este istoria în care au loc acești trei pași ai narațiunii din Evanghelia după Ioan. Acea linie ascunsă, în cadrul celor șapte tunete, reprezintă istoria de la prima dezamăgire până la ultima dezamăgire.

Chiar înainte ca Isus să le adreseze îndemnul: „Să nu se tulbure inimile voastre”, Iuda Iscarioteanul părăsise cina ca să meargă la Sinedriu pentru a treia și ultima oară. Când a părăsit cina pentru cea de-a treia întâlnire, i s-a închis timpul de probă.

În contextul liniei ascunse din simbolul celor șapte tunete, intrarea triumfală a lui Hristos reprezintă Strigarea de la miezul nopții, în care se manifestă două clase de închinători. Reperul constituit de litera de mijloc a cuvântului ebraic "adevăr" este a treisprezecea literă a alfabetului ebraic. Treisprezece reprezintă răzvrătirea și, ca reper profetic, marchează Strigarea de la miezul nopții, în care fecioarele neînțelepte constituie o manifestare a răzvrătirii, așa cum o face și Iuda la reperul intrării triumfale.

„Au fost și vor fi întotdeauna neghină printre grâu, fecioarele neînțelepte împreună cu cele înțelepte, aceia care, având candelile lor, nu au untdelemn în vasele lor. A fost un Iuda lacom în biserica pe care Hristos a întemeiat-o pe pământ, și vor fi oameni asemenea lui Iuda în biserică în fiecare etapă a istoriei ei.” Signs of the Times, 23 octombrie 1879.

După ce Iuda a restituit banii și și-a mărturisit trădarea lui Caiafa, iar apoi lui Hristos, s-a dus să se spânzure. Pe când părăsea sala de judecată, a strigat cu chiar cuvintele care reprezintă dilema fecioarei nebune, atunci când se recunoaște că nu s-a dobândit untdelemnul.

Iuda a văzut că rugămințile lui erau zadarnice și a părăsit în grabă sala, exclamând: „Este prea târziu! Este prea târziu!” A simțit că nu putea trăi ca să-L vadă pe Isus răstignit și, în deznădejde, a ieșit și s-a spânzurat.

Iuda ilustrează un fals mesaj al Strigării de la miezul nopții când a ieșit în grabă din sală, exclamând: „Prea târziu! Prea târziu!” Acest mesaj manifestă întotdeauna două clase de închinători și, întocmai ca în istoria milerită, fecioarele neînțelepte continuă, după sosirea adevăratului mesaj al Strigării de la miezul nopții, cu un mesaj fals. Astfel, în istoria milerită avem mișcarea care l-a ales pe William Miller drept conducător, în timp ce a respins solia îngerului al treilea și s-a opus micii turme care l-a urmat pe Hristos în Sfânta Sfințelor.

Mintea mea a fost purtată spre viitor, când se va da semnalul. „Iată, Mirele vine; ieșiți-i în întâmpinare.” Dar unii vor fi zăbovit să dobândească untdelemnul pentru a-și reumple candelarele și, prea târziu, vor afla că acel caracter, care este reprezentat de untdelemn, nu este transmisibil. Review and Herald, 11 februarie 1896.

Cel de-al treilea reper al istoriei ascunse reprezintă judecata și este simbolizat prin ultima literă a alfabetului ebraic. Litera este „Tav”, iar atunci când este scrisă are forma unei cruci. Crucea reprezintă judecata.

De la prima dezamăgire din istoria millerită până la Strigarea de la miezul nopții, sau de la litera alfa până la a treisprezecea literă, există o piatră de hotar care reprezintă o perioadă de timp, identificată drept timpul zăbovirii în pilda celor zece fecioare, un timp al zăbovirii care se află de asemenea în Habacuc, capitolul doi. De la Strigarea de la miezul nopții, sau a treisprezecea literă a răzvrătirii, până la Marea Dezamăgire, ultima literă a alfabetului, există de asemenea o perioadă de timp care a fost numită „mișcarea din luna a șaptea”, nu pentru că a durat șapte luni, ci pentru că mesajul Strigării de la miezul nopții indica faptul că Hristos avea să vină în a zecea zi a lunii a șaptea din calendarul iudaic, care era Ziua Ispășirii.

Contextul narațiunii din Evanghelia după Ioan, de la capitolul paisprezece până la capitolul optsprezece, începe într-o perioadă de timp care tipifică mișcarea lunii a șaptea din istoria millerită. Tema narațiunii din Evanghelia după Ioan este aceea de a-i pregăti pe ucenici pentru criza iminentă a crucii (litera „Tav”). Hristos indică, așadar, că intervalul de la moartea Sa până când Se va înălța la Tatăl Său și Se va întoarce va fi pentru ucenicii Săi o perioadă de întristare, incertitudine și dezamăgire. Așa cum se întâmplă cu trăsăturile profetice ale tuturor primelor dezamăgiri care sunt reprezentate în mărturia liniilor de reformă, dezamăgirea implică o stare provocată de neglijarea unui adevăr important dezvăluit anterior. Moartea lui Hristos pe cruce a fost și este un adevăr important, iar El le spusese direct ucenicilor că va fi răstignit și va învia, dar criza a fost atât de mare, atât de copleșitoare, încât au uitat ceea ce ar fi trebuit să-și amintească.

Când Hristos, Nădejdea lui Israel, a fost răstignit pe cruce și înălțat, așa cum îi spusese lui Nicodim că va fi, nădejdea ucenicilor a murit împreună cu Isus. Nu puteau explica lucrul acesta. Nu puteau înțelege tot ceea ce Hristos le spusese mai dinainte despre aceasta. Credință și fapte, 63.

Accentul întregii narațiuni din cele patru capitole ale lui Ioan pe care le abordăm a fost pregătirea de către Isus a ucenicilor Săi pentru perioada de dezamăgire pe care aveau să-o trăiască, începând cu arestarea lui Isus la miezul nopții, până la revenirea Sa după înălțarea la Tatăl Său. În cele patru capitole ale lui Ioan, acea perioadă în care Hristos a fost departe de ucenici reprezintă un timp al întârzierii. Din punct de vedere istoric, acea perioadă, pe care o identific drept un timp al întârzierii, a avut loc după criza crucii. În cele patru capitole pe care ne pregătim să le luăm în considerare, acestea reprezintă în mod profetic un timp al întârzierii care începe cu prima dezamăgire, nu după marea dezamăgire a crucii.

De ce sugerez că ultima dezamăgire pentru care Hristos își pregătea ucenicii prefigura prima dezamăgire, care, în linia de reformă a lui Hristos, a fost moartea lui Lazăr? Această chestiune trebuie clarificată înainte ca noi să putem vedea narațiunea din cele patru capitole ale lui Ioan în lumina care susține adevărurile care sunt acum desigilate în legătură cu istoria ascunsă a celor șapte tunete.

În istoria lui Hristos, perioada cuprinsă între moartea și învierea lui Lazăr corespunde timpului de zăbovire. Hristos merge apoi la Ierusalim pentru intrarea Sa triumfală. Hristos, în Ioan paisprezece, le vorbește ucenicilor Săi în timpul istoriei a ceea ce avea să fie mișcarea lunii a șaptea, care a început când timpul de zăbovire se încheiase deja, la sosirea mesajului Strigătului de la miezul nopții, care a inițiat mișcarea lunii a șaptea.

Înțelegerea modului în care cuvântul ebraic „adevăr” confirmă identificarea istoriei ascunse, desigilate din istoria simbolică a celor șapte tunete, cere o analiză atentă a mesajului pe care Hristos îl dădea atunci ucenicilor Săi în Evanghelia după Ioan, de la capitolul paisprezece până la capitolul șaptesprezece. Un exemplu al reperului Marii Dezamăgiri, folosit pentru a ilustra reperul primei dezamăgiri, poate fi recunoscut în experiența ucenicilor pe drumul spre Emaus.

Ceea ce a pus capăt timpului de întârziere în istoria mileriiților a fost corectarea predicției din 1843, care eșuase anterior. Lucrarea lui Samuel Snow de a dezvolta solia care a inaugurat mișcarea lunii a șaptea, încheiată cu Marea Dezamăgire, poate fi reconstituită istoric, urmărindu-i progresul în înțelegere prin scrierile sale publicate și prin prezentările sale publice care au dus la adunarea de tabără de la Exeter. Comentariul inspirat abordează acea evoluție altfel decât simpla dezvoltare istorică a soliei finale a lui Snow. Sora White ne informează că solia a fost recunoscută când Domnul Și-a retras mâna de pe o greșeală din cifrele de pe diagrama din 1843 a lui Habacuc.

Am văzut poporul lui Dumnezeu plin de bucurie în așteptare, căutându-L pe Domnul lor. Dar Dumnezeu a rânduit să-i încerce. Mâna Sa a acoperit o greșeală în socotirea perioadelor profetice. Cei ce-L căutau pe Domnul lor nu au descoperit această greșeală, iar cei mai învățați bărbați care se împotriveau timpului de asemenea nu au văzut-o. Dumnezeu a rânduit ca poporul Său să întâmpine o dezamăgire. Timpul a trecut, iar cei care Îl așteptaseră pe Mântuitorul lor cu așteptare plină de bucurie erau triști și descurajați, pe când cei care nu iubiseră arătarea lui Isus, ci îmbrățișaseră solia din teamă, s-au bucurat că El nu a venit la vremea așteptării. Mărturisirea lor nu le atinsese inima și nu le curățise viața. Trecerea timpului a fost bine rânduită pentru a descoperi astfel de inimi. Aceștia au fost primii care s-au întors și i-au batjocorit pe cei mârniți și dezamăgiți, care iubeau cu adevărat arătarea Mântuitorului lor.

Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în a-Și încerca poporul și a le da o probă cercetătoare, pentru a descoperi pe cei care aveau să dea înapoi și să se întoarcă în ceasul încercării.

Isus și toată oastea cerească priveau cu compasiune și cu dragoste spre aceia care, cu o dulce așteptare, doriseră să-L vadă pe Acela pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngerii pluteau împrejurul lor, pentru a-i întări în ceasul încercării lor. Cei ce neglijaseră să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, iar mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor, pentru că nu au vrut să primească lumina pe care le-o trimisese din cer. Acei credincioși dezamăgiți, care nu puteau înțelege de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Din nou au fost călăuziți la Bibliile lor, ca să cerceteze perioadele profetice. Mâna Domnului a fost ridicată de pe cifre, iar greșeala a fost explicată. Au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844 și că aceleași dovezi pe care le prezentaseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843 dovedeau că ele aveau să se încheie în 1844. Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra poziției lor și au descoperit un timp de zăbovire—„Chiar dacă [vedenia] zăbovește, așteapt-o.” În dragostea lor pentru venirea imediată a lui Hristos, trecuseră cu vederea zăbovirea vedeniei, care era menită să manifeste pe adevărații așteptători. Din nou aveau un moment hotărât. Totuși am văzut că mulți dintre ei nu puteau să se ridice deasupra cumplitelor dezamăgiri pentru a avea acel grad de zel și energie care le caracterizase credința în 1843.

Satana și îngerii lui au triumfat asupra lor, iar cei care nu voiau să primească solia se felicitau pentru judecata lor prevăzătoare și înțelepciunea lor de a nu primi amăgirea, cum o numeau ei. Nu-și dădeau seama că respingeau sfatul lui Dumnezeu împotriva lor înșiși și că lucrau în unire cu Satana și îngerii lui pentru a deruta poporul lui Dumnezeu, care trăia solia trimisă din cer.

Cei credincioși acestui mesaj erau asupriți în biserici. Pentru un timp, cei care nu voiau să primească mesajul au fost împiedicați de teamă să-și manifeste simțămintele inimii; dar trecerea timpului le-a dezvăluit adevăratele sentimente. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care cei ce așteptau se simțeau constrânși să o dea, și anume că perioadele profetice se întindeau până în 1844. Cu claritate, credincioșii și-au explicat greșeala și au expus temeiurile pentru care Îl așteptaseră pe Domnul lor în 1844. Potrivnicii lor n-au putut aduce niciun argument împotriva temeiurilor puternice oferite. Totuși, mânia bisericilor s-a aprins; erau hotărâte să nu primească dovezile și să înlătore mărturia din biserici, pentru ca ceilalți să nu o poată auzi. Cei care n-au îndrăznit să ascundă de alții lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse au fost excluși din biserici; dar Isus era cu ei și se bucurau în lumina feței Sale. Erau pregătiți să primească solia celui de-al doilea înger. Scrieri timpurii, 235-237.

Istoria tocmai expusă descrie, între altele, experiența din 18 iulie 2020, însă punctul pe care doresc să-l luați în considerare este că înțelegerea pe care o reprezintă mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, așa cum a fost dat de Samuel Snow la adunarea de tabără de la Exeter, nu își găsește reprezentarea în lucrarea istorică a lui Snow, ci în acțiunea mâinii Domnului. Mâna Sa acoperise o greșeală și, când Și-a luat mâna, atunci milleriții au putut înțelege dezamăgirea lor și, de asemenea, să înțeleagă că se aflaseră în perioada reprezentată drept timpul de zăbovire.

Retragerea mâinii Sale este un element esențial în experiența ucenicilor care mergeau pe drumul spre Emaus. Ea tipifică sfârșitul perioadei cunoscute drept timpul zăbovirii și se încheie cu înțelegerea reprezentată de mesajul Strigătului de la miezul nopții. Totuși, ilustrarea de la Emaus a

avut loc după cruce, care reprezintă Marea Dezamăgire, nu prima dezamăgire, cea legată de moartea lui Lazăr.

Și iată, doi dintre ei mergeau chiar în ziua aceea spre un sat numit Emaus, care se afla la aproximativ șaizeci de stadii de Ierusalim. Și vorbeau între ei despre toate aceste lucruri care se întâmplaseră. Și s-a întâmplat că, pe când stăteau de vorbă și chibzuiau, Iisus Însuși S-a apropiat și mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau împiedicați, ca să nu-L recunoască. Și le-a zis: Ce fel de convorbiri sunt acestea pe care le aveți între voi, în timp ce mergeți și sunteți triști? Luca 24:13-16.

Cuvântul „ochi” din pasaj reprezintă viziunea, mai degrabă decât organul propriu-zis al ochiului. Cuvântul „holden” înseamnă tărie. Ucenicii nu au putut înțelege viziunea crucii, căci Hristos le acoperise capacitatea de a vedea viziunea profetică a crucii. Mâna lui Hristos este un simbol al tăriei Sale. Tristețea identificată de Isus reprezenta marea lor dezamăgire. După ce ucenicii dezamăgiți au discutat în continuare, Hristos a început să vorbească.

Atunci El le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima a crede tot ceea ce au grăit prorocii! Nu trebuia oare Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și, începând de la Moise și de la toți prorocii, le-a tâlcuit în toate Scripturile cele privitoare la Sine. Și s-au apropiat de satul în care mergeau, iar El se făcea că merge mai departe. Dar ei L-au rugat stăruitor, zicând: Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua s-a plecat. Și a intrat să rămână cu ei. Luca 24:25-29.

Isus i-a instruit pe ucenici folosind metodologia „istoricistă” a interpretării biblice, aducând liniile profetice de la Moise încoace, de-a lungul istoriei sacre, pentru a identifica istoria crucii. Isus a folosit liniile istoriei profetice trecute, care reprezintă căile cele vechi și metodologia „linie după linie”, pentru a-i instrui pe ucenicii dezamăgiți. Când părea că vrea să-și continue drumul fără ei, ei au stăruit de El să intre și să zăbovească cu ei. Ei se aflau în timpul de zăbovire, iar Hristos era pe punctul de a-și ridica mâna de pe ochii lor. Când mâna Sa avea să fie ridicată, timpul de zăbovire avea să se încheie, iar, pe când alergau prin întuneric înapoi la Ierusalim, la cei unsprezece ucenici, ei tipificau viteza transiterii soliei Strigătului de la miezul nopții.

Și s-a întâmplat că, pe când ședea la masă cu ei, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o și le-a dat-o. Și li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; iar El S-a făcut nevăzut dinaintea lor. Luca 24:31.

Iisus Și-a luat mâna, care le împiedicase înțelegerea vedeniei profetice, iar când a făcut aceasta, L-au cunoscut. Iisus le adusese mesajul Strigării de la miezul nopții, iar ei l-au primit în timp ce mâncau, căci fiecare mesaj trebuie mâncat. Îndată s-au repezit „ca un val de marea peste întregul ținut” ca să le spună celor unsprezece ucenici.

Și își ziceau unul altuia: Oare nu ne ardea inima în noi, când ne vorbea pe cale și ne deschidea Scripturile? Și în ceasul acela s-au ridicat și s-au întors la Ierusalim și i-au găsit pe cei unsprezece adunați laolaltă și pe cei care erau cu ei, zicând: Domnul a înviat cu adevărat și S-a arătat lui Simon. Iar ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum fusese El cunoscut de ei la frângerea pâinii. Și pe când vorbeau acestea, Iisus Însuși a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă. Iar ei, înspăimântați și înfricoșați, socoteau că văd un duh. Și El le-a zis: De ce sunteți

tulburați? Și pentru ce se ridică gânduri în inimile voastre? Vedeți mâinile Mele și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt; pipăiți-Mă și vedeți, fiindcă un duh nu are carne și oase, precum Mă vedeți pe Mine având. Și, zicând astfel, le-a arătat mâinile și picioarele Sale. Iar ei, încă necrezând de bucurie și mirându-se, El le-a zis: Aveți aici ceva de mâncare? Iar ei I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere. Și, luând, a mâncat înaintea lor. Și le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care vi le-am spus, pe când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinescă toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise, în proroci și în psalmi. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. Luca 24:32-45.

Asemenea ucenicilor de pe drumul spre Emaus, Isus prezintă solia prin istoriile sacre ale trecutului din Biblie, pentru a explica istoria morții și învierii Sale, și a făcut aceasta dându-le un exemplu al actului de a mânca. Poporul lui Dumnezeu trebuie să mănânce solia. În incertitudinea și întristarea lor, Isus aduce la încheiere timpul zăbovirii care a avut loc de la moartea Sa până la învierea, înălțarea și revenirea Sa, deschizându-le înțelegerea către solia adevărului prezent, întemeiată pe istoriile sacre ale trecutului, aduse laolaltă rând după rând.

Așadar, cei doi ucenici pe drumul spre Emaus (reprezentând pe al doilea înger, la care se alătură și pe care îl împuternicește solia Strigătului de la miezul nopții) identifică timpul de așteptare de după cruce drept timpul de așteptare care a precedat Strigătul de la miezul nopții. Dezamăgirea ucenicului reprezintă, așadar, prima dezamăgire din linia profetică, nu Marea Dezamăgire.

Relatarea de la Emaus este apoi reluată cu cei unsprezece ucenici dezamăgiți. Isus li se alătură, îi instruieste cu privire la împlinirea cuvântului profetic prin metodologia "istoricismului" și apoi le deschide înțelegerea, în timp ce mănca. Începutul istorisirii identifică sfârșitul istorisirii. Isus apoi prezintă un al treilea martor cu privire la faptul că dezamăgirea crucii poate fi aplicată în mod profetic primei dezamăgiri. El oferă al treilea martor pentru structura istoriei, spunându-le să zăbovească în Ierusalim până când vor primi putere de sus.

Și le-a zis: Așa este scris și așa se cuvenea ca Hristos să sufere și să învie din morți a treia zi; și să se propovăduiască în numele Lui pocăința și iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim. Voi sunteți martorii acestor lucruri. Și iată, Eu trimit peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus. Și i-a condus în afară până spre Betania și, ridicându-Și mâinile, i-a binecuvântat. Și, pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei și a fost înălțat la cer. Iar ei I s-au închinat și s-au întors la Ierusalim cu mare bucurie; și erau necontenit în templu, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu. Amin. Luca 24:46-53.

Ilustrarea ucenicilor pe drumul spre Emaus identifică un timp de zăbovire care a început la moartea Sa și a durat până când a fost înviat și S-a înălțat la Tatăl Său. Timpul de zăbovire s-a încheiat pentru ucenicii din Emaus atunci când mesajul evenimentelor crucii a fost stabilit prin metodologia aducerii împreună a liniilor istoriilor sacre din trecut, linie după linie. Apoi mesajul a fost dus de ucenici cu cea mai mare grabă posibilă. Apoi Isus Se întâlnește cu cei unsprezece ucenici; din nou este menționată luarea unei mese, se folosește linie după linie pentru a dovedi mesajul și, ca și în cazul ucenicilor din Emaus, El le deschide înțelegerea și pleacă. Dar nu înainte de a identifica istoria zăbovirii în Ierusalim până când timpul de zăbovire se încheie odată cu coborârea Duhului

Sfânt la Cincizecime.

Când Isus le-a spus ucenicilor Săi să zăbovească în Ierusalim, aceea era încheierea istorisirii drumului spre Emaus. Începutul istorisirii reprezenta o dezamăgire, urmată de un timp de zăbovire, urmat de o descoperire a adevărului care reprezenta mesajul Strigătului de la Miezul Noptii. Acea descoperire a adevărului s-a împlinit când Hristos Și-a retras mâna, care le ținuse acoperiți ochii ucenicilor. Acesta este începutul istorisirii, iar partea de mijloc a istorisirii se repetă în aceeași narațiune, când Hristos a înlăturat dezamăgirea celor unsprezece ucenici, descoperindu-Se și deschizându-le înțelegerea cu privire la Cuvântul Său. Apoi, o ultimă mărturie a structurii profetice identice care începe cu prima dezamăgire, nu cu marea dezamăgire.

Istoria de la Emaus până la Cincizecime oferă trei martori ai primei dezamăgiri, ai timpului de așteptare și ai Strigării de la miezul nopții, totuși dezamăgirea propriu-zisă care constituie reperul aflat la începutul fiecăruia dintre cei trei martori a fost, de fapt, a doua dezamăgire, nu prima. Recunoașterea faptului că reperul care este Marea Dezamăgire din istoria milerită este folosit pentru a ilustra prima dezamăgire din istoria milerită este esențială pentru înțelegerea narațiunii pe care o găsim în cele patru capitole din Ioan, care se desfășoară între masa de la Cina cea de Taină și arestarea de la miezul nopții în grădina Ghetsimani. Merită remarcat că, atunci când Isus li S-a arătat celor unsprezece ucenici și a mâncat împreună cu ei, i-a întrebat: „De ce sunteți tulburați? și de ce se ridică gânduri în inimile voastre?”

În Evanghelia după Ioan, imediat după ce El a luat Cina cea de Taină, pasajul pe care îl vom analiza începe cu cuvintele lui Hristos adresate lor: «Să nu vi se tulbure inima.» În decurs de cinci zile, uitaseră chiar acea poruncă. Capitolele paisprezece până la șaptesprezece din Evanghelia lui Ioan reprezintă prima dezamăgire din 18 iulie 2020, care inaugurează o vreme de așteptare, conducând la Apocalipsa lui Isus Hristos, care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă, și reprezintă mesajul Strigătului de la miezul nopții. Acel mesaj inaugurează o perioadă de timp care a fost prefigurată de Mișcarea din luna a șaptea și este de asemenea prefigurată de alergarea ucenicilor de la Emaus spre Ierusalim în toiul nopții. Acea istorie este cea reprezentată de cele trei litere ebraice pe care Hristos le-a întrebuințat pentru a Se reprezenta pe Sine ca «Adevărul».

În narațiunea acestor patru capitole din Ioan găsim nu doar că lucrarea Duhului Sfânt este identificată cu aceiași pași ai cuvântului însuși, ci și cele mai bune dovezi în sprijinul afirmațiilor formulate acum, potrivit cărora împlinirea finală a soliei Strigătului de la Miezul Noptii este prezentată progresiv la adunarea de tabără de la Exeter, între 12 și 17 august. Când solia va fi în cele din urmă recunoscută de sfinții care așteaptă, lumea va fi cufundată în criza legii duminicale, pe măsură ce acei soli vor duce solia finală de avertizare a "zilelor din urmă" unei lumi muribunde.